N:o 12. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Expedition: Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 9 Juni 1893. | Pris: Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre. Annonspris: 10 öre petitraden (15 öre utl.) | 13. Årg.

Lydia Molander,

född *Wessler*.

En dag vid medlet af sistlidne mars månad meddelade Helsingfors' morgontidningar helt oförberedt, att Svenska Teaterns publik vid aftonens föreställning af *Ett silfverbröllop* blefve i tillfälle att närvara vid ett konstnärsjubileum. Teaterns doyenne, fru Lydia Molander, innehafvarinnan af *fru Selbys* roll, firade nämligen samma dag sitt silfverbröllop med den dramatiska konsten.

Dylika tilldragelser grundade på mer eller mindre apokryfiska beräkningar och data, höra visserligen ej till sällsyntheterna inom nordens teaterlif, och vi äga berömda artister, som åtminstone en gång hvarje lustrum genom minnesfester och afskedsrecetter bereda både publiken och sig sjelfva små angenäma högtidligheter. Men de föregås vanligen af dundrande reklamer, upprop och biografier — för att ej säga nekrologer. Och det väckte derföre närmast uppmärksamhet, att så ej skett i detta fall.

Dagen var dock tillräckligt lång för att hinna samla fru Molanders vänner, och aftonen skänkte äfven henne i form af bifall, blommor och lager rika bevis på det erkännande och den sympati, som hennes vackra konst förskaffat henne från publikens, hennes kamraters och teaterdirektionens sida.

* * *

Fröken Lydia Wessler debuterade 1868 i sin födelsestad Gefle, der den på sin tid bekante teaterdirektör Schwartz för tillfället bromsat sin tespiskärra och planterat konstens fana. Han kunde ej bättre begära än att för publiken få presentera en ung dam ur en af stadens borgarfamiljer, och då hennes debut såsom »skatten bakom spisen» slog öfver förväntan väl ut, förmådde den fintlige direktören sin unga adept till ett gästspel i Falun, der man ditintills varit van att tränga ända till jordens innandömen för att söka skatter, dem tit. Schwartz nu erbjöd sig att gräfva fram bakom den husliga härden.

Ett Gefleblad från dagen efter den, då fröken Wessler snart sagdt direkt från barnkammaren begaf sig upp på de tiljor, som för framtiden skulle blifva hennes verld, förmäler om debuten: »Hon besegrade förträffligt den rädsla, som är så naturlig vid ett första uppträdande, och inlade i sitt minspel ett lif och en naturlighet som mången äldre skådespelerska med skäl kunde afundas henne. Hennes sångröst är vacker och klar, och redan af den nu ganska öfverraskande prestationen kan man göra sig vackra förhoppningar».

Den stora branden i Gefle 1869, som för andra gången ödelade hennes föräldrars välstånd, besegrade äfven familjens sista betänkligheter i afseende på hennes framtidsplaner. Hon flyttade samma höst till Stockholm, der hon under de närmaste åren dels studerade vid Musikaliska akademien och i de k. teatrarnas elevskola, dels förskaffade sig mångsidig enskild undervisning, i sång sär-

Lydia Molander.

skildt för fru Fredrika Stenhammar. Efter att 1873 ha deltagit i en operatournée under hr Anders Willmans ledning debuterade hon samma spelår på k. operan i »*Alphyddan*» och på k. dramatiska teatern i »*Fregattkaptenen*», samt erhöll engagement. Men redan följande år förmåddes hon af ett gynsamt anbud från Finland att flytta öfver till Helsingfors, hvars svenska scen hon således nu i 19 år tillhört, och der hon 1888 inträdde i äktenskap med teaterns intendent, hr Harald Molander, med hvilken hon eger tvenne söner.

Att angifva och karakterisera fru Molanders repertoar och lika mångsidiga som maktpåliggande verksamhet vid Svenska teatern i Helsingfors skulle på samma gång fordra en förteckning öfver de inemot 250 roller, dels lyriska, dels dramatiska, som hon der utfört. Och lika vidlyftigt skulle det blifva att söka analysera en konst, som tillåtit henne att den ena säsongen sjunga *Mignon* och den andra *Yum-Yum*, att den ena aftonen spela *Abigaïl* i »*Ambrosius*» och den andra *Mormodern* i »*Flinta och stål*», vid den ena föreställningen *Hertiginnan* i »*Sällskap der man har tråkigt*» och vid den andra *Molly* i »*Stackars Jonathan*».

Den framgång hennes vackra och väl skolade röst beredt henne inom den lyriska repertoaren, har inom den dramatiska hennes skådespelaretalent förskaffat henne. *Nya Pressens* musikanmälare skref exempelvis 1886 om hennes framställning af *Lili:* »Den glada naivitet, som ligger på botten af Lilis äfventyrslustiga, sinliga natur, och som snabbt försonar en med de många vågade dragen af henne, låg äfven till grund för den bild frk. Wessler tecknade. Den friska direkta humorn kom äfven till sin rätt, som ju tillbörligt är i en komedi, och gälde det att återgifva den eleganta, njutningslystna verldsdamen, som likväl under de hvirflande förströelserna bevarat ett rum i sitt hjerta för minnena från ungdomen, fann skådespelerskan äfven till denna komplicerade bild de träffande dragen och framställde dem lefvande för åskådaren. Såsom sångerska skördade artisten vackra lagrar. Den lätta, ljusa, för operettens tonfall särdeles lämpade rösten klang ren och behaglig; de litet lättfärdiga kupletterna sjunger fröken Wessler med tillbörlig aplomb — observera bara den provençalska brudvisan i andra akten! — och der det behöfs kommer som ett varmt inlägg i föredraget en vek sentimentalitet, som förträffligt passar till den franska melodin.» — Och 1890 skrifver samma tidnings teaterrecensent om hennes utförande af gumman *Heinekes* roll i »Ära»: »Fru Molanders framställning af fru Heineke var en prestation af hög konstnärlig rang. Fru M. gaf en till både mask, hållning och repliksägning naturtrogen och karakteristisk bild af den gamla, af slit och släp både andligt och kroppsligt ryggbrutna kvinnan, som viljelöst låter allting gå som det går och som jemrar sig högljuddare, då man förderfvar en vacker möbel för henne, än då man förnedrar hennes eget kött och blod. Både fåfängan och den moraliska slappheten, liksom äfven det gråtmilda och på samma gång kärfva draget, kom lefvande fram i fru M:s spel. Bland fina pointer i fru M:s framställning må nämnas hennes minspel, då hon visar sidenfåtöljen för trädgårdsmästerskan, och den oöfverträffligt väl sagda lilla repliken: rama sidenet! i scenen, då kommerserådet mönstrar de eleganta möbler hans son förärat familjen Heineke.»

Framför allt visar fru Molanders konst en intelligent uppfattning, ett samvetsgrannt detaljstudium och en distinguerad, tillförene möjligen något afmätt, hållning, som väl stundom kunnat lemna inspirationen friare spelrum, men hvars stora förtjenst legat och alltjemt ligger i frihet från allt tillfälligt. Det är denna särskildt för den franska skådespelarekonsten betecknande precision i utarbetningen, jemte en sällsynt ren och kraftig diktion, replikens eleganta pointering — i sång såväl som i tal — och klarheten i de karakteristiska momentens gruppering, som gifvit hennes prestationer deras konstnärliga fysionomi och under senare år befordrat hennes utveckling till en framstående karaktersskådespelerska. Den reflekterade formen har gifvit vika för en friare uppfattning och en mångsidigare individualisering, som tagit sitt uttryck exempelvis i *Musottes* moderna realism, i den breda humorn hos *Martha* i Goethes »Faust» och i den energiska karakteristiken af *grefvinnan Dombronowska* i »l'Affaire Clémenceau».

Utom redan nämda roller kunna följande namn från fru Molanders repertoar uppräknas: Inom operan *Susanna* och *Cherubin* i »Figaros bröllop», *Jemmy* i «Wilhelm Tell», *Nancy* i »Martha», *Irma* i »Muraren» och *Adèle* i »Svarta Dominon»; inom operetten *M:lle Lange* i »Madame Angots dotter», *Galathèa* i »Den sköna Galathéa», *Prinsessan* i »Kejsarens nya kläder», *Drolly* i »Söndagsbarnet», *M:me Favart*, *M:lle Nitouche* och *Laura* i »Tiggarstudenten»; inom skådespelet: *Desdemona* i »Othello», *Eline* i »Fru Inger till Östråt», *Carlotta* i »Beatrice», *Inga fra Vartejg* i »Kungsämnena», *fru Wolmuth* i »Far och dotter», *Dorte* i »Regina von Emmeritz» och *Marcelline* i »Thermidor»; inom komedin *Elmire* i »Tartuffe», *Georgette* i »Fruntimmersskolan», *Céleste* i »Fregattkaptenen», *Julia* i »Kan ej», *Baronessan v. Feldheim* i »Cornelius Voss», *Birthe* i »Strandbyfolk», *Maja* i »Familjen Fourchambault» och *mrs Clarckson* i »Främlingen».

* * *

Oaktadt Finland i snart två decennier skänkt henne ett hem, har dock fru Molander städse förblifvit svenska till själ och sinne, liksom det aldrig fallit henne in att bli finsk undersåte i stället för svensk. Hon är alltjemt bunden vid det gamla fosterlandet och dess konstintressen med hjärtats och tankens band och med en hemlängtan, som hvarje sommar fört henne öfver Bottenhafvet hem till vänner och fränder, äfven de år, då hon för studier och vården af sin hälsa tillbringat en del af sina ferier på kontinenten. Och det är ej minst vännerna af hennes konst, som med glädje motse den dag, då något förändrade teaterförhållanden i Stockholm skola tillåta henne att för alltid återvända dit.

Ty trots sin egenskap af silfverbrud eger hon kvar ungdomens lifliga temperament, arbetslust och energi.

Från Rossini till Mascagni.

Efter G. Joachim.

(slut).

Vi påminna om den bekanta handlingen i Mascagnis »Cavalleria rusticana», der sjelfva namnet angifver en teckning ur folklifvet, (här »på Sicilien», såsom operan hos oss blifvit benämnd). Leoncavallo säger oss rent ut i sin prolog till »Pajazzon», att hans verk lånat fantasien och dikten till omklädnad för en handling ur verkligheten. Ur de vandrande pajazzotruppernas sällskap väljer han hufvudpersonerna i sin skildring för att genom den skarpa motsatsen mellan det uppsluppna narrspelet och den rama verkligheten ernå en uppskakande verkan. Ur neapolitanska folkscener skildrar Tasca i »A santa Lucia» tragiska konflikter, hvilka såsom följder af svartsjuka och elakhet utveckla sig ur kärleksförhållanden. Det brokiga och lifliga neapolitanska marknadslifvet, som låter oss bli bekanta med ostronhandlaren Tolonno och hans son Cicillo, med dennes älskarinna Rosetta och hans brud Maria, antyder genast hvilka häftiga lidelser, som slumra hos alla dessa. Hur dyster är ej den bild, som Maria med sin svartsjuka och förföljelse framkallar, och hur gripande verkar ej Rosettas frivilliga död. Och slutligen innehållet af Giordanos »Mala vita». Återigen är Neapel skådeplatsen. Det heliga löftet af en sjuk yngling, som efter hans tillfrisknande tvingar honom att genom äktenskap rädda en vilseförd kvinna från smälek, är den mycket vanskliga grundtanken i operan. Handlingen i denna utvecklar huru ynglingen genom hans väns lättsinniga maka, som lockar honom i sina nät, hindras uppfylla sitt löfte och sålunda bryter sitt ord. Åtskilliga andra verk behandla liknande ämnen och ha dermed åstadkommit ett betydande intryck.

De båda komponister, som jemte Mascagni blefvo prisbelönta vid Sonzogno-täflan, kunde ej med sina verk

göra några större eröfringar. Hos *Vincenzo Feroni* ligger felet i den text han behandlat. Hans »Rudello» är en oformlig röra af personer, eller rättare karrikatyrer. Om detta verk är ej annat att säga, än att det är skada på den fint tänkta musiken. Kanske har också Feroni i sitt partitur på kören ställt uppgifter, som i operan knappast stå att förverkliga. Den 1858 födde musikern innehar Ponchiellis lärostol vid Milanokonservatoriet och har visat sig som en mästare i kontrapunkt; för öfrigt har han vunnit pris för flere instrumentalverk. För sin utbildning har han i synnerhet att tacka fransmännen Savard och Massenet likasom ifrigt studium af Wagners partiturer, dem han ock följer i spåren. *Nicola Spinelli*, äfven pristagare vid den nämnda konkurrensen, har gjort sina studier likasom Giordano för Serao i Neapel. Hans »Labilia» framställer för oss den corsikanska blodshämden, men i en något torftig handling. Spinelli tager stundom väl mycket andras musik till förebild, men förfar dervid med konstnärlig uppfattning och skicklighet! Naturligtvis fattas hvarken intermezzo eller kyrkscen. Hans musik försöker väl att vara konsekvent man stöder sig för mycket på gammalitalienska mönster, såsom äfven en annan ung konstnär *Cilèa* gjort i sin opera »Tilda».

I rak motsats här till efterapa *Enrico Bossi, Emilio Pizzi* och *Leoni* i ordets strängaste mening de Wagner'ska formerna. Den förstnämndes båda verk »il Veggente» och »Editha» — »il Veggente» var inlemnad till täflan — blefvo alldeles refuserade, under det Leonis »Raggio di luna», som innehåller åtskilligt vackert, kunde föranleda konstdomarena att gifva maëstron det rådet, att mera följa de banor, som utstakats af Bellini, Rossini, Gounod och Bizet samt undvika orkestermassornas störande larm.

Hur öfverflödig synes ej en sådan uppmaning gent emot en rigtning som alldeles af sig sjelf utvecklat sig uti Italien och som med de äldre italienarne, äfven Verdi och hans skola medräknade, endast har den flytande melodien gemensam. Det är omisskänligt, att de unge mästarne med karakteristiken, som de så konsekvent genomföra, med deras omsorgsfullt utarbetade mosaikmåleri stödja sig på Wagner, men det geniala hos dem är att de lägga hans ideer till grund för den fängslande melodien, som är deras sånglystna fäderneslands tillhörighet. Det är detta i förening med de klassiska mästarnes studium som gör att de öfvergifvit hemlandets melodiveka kling klang och stigit fram till internationel berömdhet.

Vi vilja icke bestrida att i deras verk mycket konstladt och rått effektsökeri kan förekomma. Det är det unga vinet som jäser och skummar; men detta skall en dag sätta sig och komma till den härliga mognad, som man t. ex. redan finner i en Leoncavallos tondiktning.

Spårlöst försvunnen är den utstyrselmani, som i en oerhörd lyx söker bjuda ögat en ersättning för hvad känslan går miste om, förbi är tiden för det trefaldt prisade höga C med den sångkult, som endast lägger an på att kittla örat. Den italienska musiken har fått en själ, som i *bel canto's* drägt endast så mycket skönare uppenbarar sig. Derför är den konstrigtningen så högt att värdera, som genom styrkan af det hos den pulserande lifvet möjliggör en *milieu* af inskränktare dimensioner. Dennas fängslande förmåga ligger deruti, att den på samma gång tillfredsställer de högsta anspråk på intelligens och lemnar örat de angenämaste intryck, hos åhöraren framkallande denna tillfredsställelse, som hvarken sybaritisk lyx eller koreografiskt fyllnadsgods kan erbjuda, denna tillfredsställelse och ro, som endast förefinnes i njutningen af en konst som är sann.

— ⊱ —

Från Musikaliska akademiens högtidsdag.

Ur sekreterarens tvårsberättelse.

Å r 1881 den 8 december utfärdades det för konservatorium nu gällande reglemente och derjemte nådig kungörelse rörande examina och kompetensvilkoren för de olika befattningar i statens tjenst, till hvilka musikalisk skicklighet kräfves. Under år 1882 fingo emellertid, på grund af särskildt medgifvande, åtskilliga äldre bestämmelser ännu tillämpas, till följd hvaraf den nya ordningen först från och med år 1883 fullständigt kunde genomföras. Vid föregående års slut hade sedan dess 10 år förflutit, och det må tillåtas mig att här meddela några uppgifter rörande förhållandena under denna 10-årsperiod samt dertill knyta några betraktelser, hvartill dessa uppgifter synas föranleda.

Det antal elever, som under den nämnda tiden kunnat intagas i de olika hufvudämnena, är följande: i orgel 149, i sång 121, pianospelning 64, violinspelning 67, violoncell- och kontrabasspelning 29, spelning å blåsinstrument af trä 52, spelning å blåsinstrument af messing 46, harpa 3 samt komposition, kontrapunkt och instrumentation 36 — tillsammans 617, hvarvid dock är att märka, att en och samma elev understundom studerat flera hufvudämnen. Det ämne som har att uppvisa största antalet elever är således orgelspelning, hvaraf framgår, att läroverket söker ställa sig till efterrättelse den i reglementets första § innehållna föreskrif hvilkent, uppställer utbildningen af organister som den främsta uppgiften. Nästan alla i orgelklassen inskrifna elever afsluta också sin kurs medelst aflåggande af examen, hvartill i regeln 4 à 5 terminer kräfvas; en eller annan, som visat större begåfning, får dock efter examen någon tid kvarstå i klassen för vinnande af högre utbildning i orgelspelning.

Antalet sångelever — 121 — är mindre, hvilket kunde förvåna, då vid konservatorium finnas anställda 3 lärare med tillsammans 36 undervisningstimmar i veckan; men dels beräknas för undervisningen i solosång något mera tid för hvarje elev än för undervisningen i orgel, dels utgör kyrkosång obligatoriskt ämne för alla de orgelelever, hvilkas röst medgifver sådant. Flertalet af dem, som aflägga musiklärareexamen, tillhör också denna kategori. För den egentliga solosångutbildningen kräfves också jemförelsevis längre tid, helst de inträdessökande i detta ämne oftast stå på nybörjarens ståndpunkt, särskildt hvad allmän musikbildning beträffar.

Antalet pianoelever — 64 — är jemförelsevis ringa, till och med mindre än antalet violinelever — 67 — ett säkerligen i all konservatorie-statistik ensamt stående faktum. Den förstnämnda siffran betecknar emellertid endast dem, hvilka som hufvudämne studera pianospelning, hvilken dock som biämne äfven är föreskrifven för elever i andra fack. Kvinliga elever, som söka inträde i organistklassen, torde snarare vilja komma i åtnjutande af den dermed förbundna pianoundervisningen än vinna kompetens till befattningar, som de endast undantagsvis kunna hoppas ernå. I alla händelser är antalet timmar i piano otillräckligt.

Antalet violinelever är jemförelsevis stort. Märklig nog är den under de senare åren allt mera ökade procenten kvinliga inträdessökande, ehuru i vårt land sådana ha mindre utsigt att tillgodogöra sig nedlagdt arbete än de manliga. Anlag och utbildning afgöra emellertid företräde till ledig elevplats, och i synnerhet i sistnämnda hänseende stå ofta de kvinliga sökande före sina manliga konkurrenter.

Violoncell- och kontrabasspelning är det enda ämne, der antalet beräknade undervisningstimmar öfverstigit det verkliga behofvet; dock är äfven här det proportionela elevantalet, i jemförelse med utländska konservatorier, ganska stort.

Eleverna i trä- och messingsblåsinstrument, respektive 52 och 46, äro så godt som alltid anställda vid regementen.

Undervisningen i kontrapunkt och instrumentation begagnas hufvudsakligen af förutvarande elever i något praktiskt ämne eller måhända rättare på något instrument, ty det förekommer nästan aldrig att en elev i egentlig solosång söker undervisning i detta

ämne. En särskild detalj utgöres af instrumentation för militärorkester, hvari betyg ingår i musikdirektörsexamen; större delen af hela antalet elever — 86 — har emellertid undervisats i kontrapunkt och, när anlagen sådant medgifvit, i komposition.

I harmonilära ensamt antagas inga elever, men studiet häraf är obligatoriskt för alla elever i de egentliga hufvudämnena. Dess värre är antalet undervisningstimmar alldeles för ringa i förhållande till behofvet, i det den ordinarie staten endast upptager en lärare i ämnet. Akademien har visserligen af egna sparsamt tillmätta tillgångar sökt fylla i hvad som brustit å den extra staten; dock framstår här ett verkligt kraf, hvars tillgodoseende utgör ett berättigadt önskningsmål.

Vid läroverket undervisas äfven i pianostämning — ett ämne som annars ej plägar förekomma vid musikkonservatorier, men undervisningen här är af eleverna eftersökt, såsom kommande såväl dem sjelfva som den musikaliska allmänheten till godo.

Musikens historia utgör obligatoriskt biämne för alla elever, med särskild kurs för blifvande musiklärare — deklamation och italienska språket äro biämnen för sångelever.

Det antal elever, som sålunda kunnat undervisas, utgör emellertid endast en del af de inträdessökande. En betydlig procent af dessa hafva, fastän de kunnat vid inträdesexamen förklaras kompetenta, dock måst antecknas som aspiranter, i brist af utrymme. Den begränsning som sålunda eger rum beror ytterst på genomförandet af den här antagna principen, att undervisningen skall så vidt som möjligt vara individuell. Vid de flesta utländska konservatorier tillämpas åter ett system af klassundervisning, dervid ofta klasserna öfverfyllas, så att privata lektioner blifva snart sagdt ett nödvändigt vilkor för snabbare framåtskridande.

De examina som under den gångna tioårsperioden aflagts äro följande: organistexamen 124; kyrkosångarexamen 67; musiklärareexamen 63; musikdirektörsexamen 25, hvarjemte 39 specialbetyg utdelats — tillsammans 318. Härvid är dock att märka, dels att ofta 2 eller flera examina komma på samma elev, dels ock att en eller annan icke-elev låtit sig pröfvas.

Antalet organistexamina motsvarar visserligen på intet sätt behofvet för landets omkring 4000 församlingar. Det vida öfvervägande antalet betyg för kompetens till sådana platser utfärdas af domkyrkoorganister, hvarvid dock kompetensen ofta torde inskränka sig till betyget, utan motsvarighe it förmågan. Men äfven antalet sålunda examinerade synes vara ringa nog. Förhållandet torde vara, att på många ställen skolläraren förrättar organisttjensten, hvilken ofta är alltför illa aflönad.

Antalet examinerade musiklärare synes deremot öfverstiga behofvet för allmänna läroverkens räkning. Flertalet af dem som aflägga denna examen hafva emellertid förut tagit organistexamen och afse sålunda att kunna förena organist- och musiklärarebefattning, hvilket i mindre städer merendels önskas. Ofta nog är organisten här, och ännu mera på landsbygden, den ende praktiserande musikläraren i trakten, och det måste då betraktas som en afsevärd fördel, att han förvärfvat sig verklig kompetens för utöfvande af sådan verksamhet. Äfven aflägges denna examen af många kvinliga elever, som ej kunna hoppas på platser i statens tjenst, utan afse utbildning för enskild lärareverksamhet.

Med konservatorium har under några år varit förenad en teaterskola. Den inrättades hösten 1885, på initiativ af d. v. direktören för de kgl. teatrarna, herr Willman, hvilken för ändamålet af teatermedel ställde till akademiens disposition ett belopp af 5,500 kronor årligen.

Skolan var delad i en sångscens- och en talscensklass. *I den förra* meddelades undervisning i sång jemte dermed enligt reglementet för konservatorium sammanhängande ämnen, äfvensom scenisk framställning och rollstudium. *I den senare* utgjorde undervisningsämnena uttal och deklamation, scenisk framställning och rollstudium, svenska språket jemte verslära och grunddragen af den dramatiska literaturens historia samt främmande språk, hvarjemte i båda klasserna förekommo öfningar i dans, gymnastik och fäktning. *Antalet elever* i skolan har utgjort 13 manliga och 20 kvinliga, af hvilka många sedermera utöfvat teaterverksamhet som sitt yrke.

Skolans lif blef emellertid kortvarigt. Då vid ingången af höstterminen 1888 den lyriska och dramatiska scenen skildes samt ändrade förhållanden vid operan inträdde, bortföll anslaget, och dermed också för akademien all möjlighet att vidare upprätthålla institutionen, hvars behöflighet dock är otvetydig, likasom ock all i andra länder vunnen erfarenhet talar för att densamma fördelaktigast kan anordnas i samband med ett musikläroverk.

Verdis komiska opera »Falstaff».

(Efter utländska korrespondenser).

Hvar och en, som icke är likgiltig för samtidsmusikens framsteg, har utan tvifvel blifvit frapperad af en bland de mest nobla företeelserna inom intelligensens verld: förändringen i Verdis skaparkraft. Hunnen till 60 år har denne ryktbare, i hela verlden populäre tonsättare, upphofsmannen till för sin tid så typiska arbeten som »Trubaduren», »Traviata» och »Rigoletto», ännu så godt som oskiljaktiga från repertoaren öfver allt der en opera finnes, plötsligt erkänt att han bedragit sig samt afsvurit den form, det manér, den stil, på hvilka hans föregående operors framgångar och ryktbarhet voro grundade. Han har afstått från den italienska operans alla former, från de obligatoriska ariorna, duetterna, qvartetterna etc., från godtköpsframgångarne i uvertyrer och orkesterackompanjemang och vändt sig till det i musikalisk dialog tolkade sångdramat, till den oafbrutna lyriska deklamationen, till den orkestrala symfonien, hvilken utvecklar psykologien, karakteren, de innersta känslorna hos hufvudpersonerna på scenen, episodernas allmänna innebörd och deras inflytande på handlingen.

Denna underbara förändring, denna omkastning i den musikaliska formen framträdde först i »Aïda» och fingo absolut stadga i »Otello». För att inse detta behöfver man endast jemföra »Trubaduren» eller »Rigoletto» med »Otello», och man skall genast finna de radikala olikheterna i uttrycket, melodien, harmonien och instrumentationen i de förstnämda operorna, jemförda med den senare. Och detta härrör deraf, att under mellantiden Richard Wagners lyriska dramer och komedier åstadkommit en fullständig revolution inom den dramatiska musiken.

Äfven Verdi fann sig tilltalad af den nya rigtningen, och utan att förlora något af sitt ursprungliga temperament modifierade han under inflytande af Wagners intentioner stilen, uttryckssättet, formen.

Hvad nu särskildt angår »Falstaff», har han, som ofvan antydts, i denna opera liksom förut i »Otello» adopterat den oafbrutna musikaliska dialogen utan arior eller duetter, utan upprepande af orden, med undantag af ensemblerna, hvilka understundom förena ända till 10 röster och utgöra de präktigaste afdelningarna i partituret. För att sätta detta system i verket har han åt operabuffan gifvit ett lif och en scenisk rörlighet, som den förut aldrig egt.

Men ensamt detta skulle må hända icke vara tillräckligt för att förklara »Falstaffs» glänsande framgång, om icke mästaren i detta verk utvecklat så mycken melodisk verve, så stor scenisk fyndighet och framför allt en sådan öfverflödande rikedom på instrumentala effekter, att åhörarne, bländade af denna oafbrutna följd af förföriska lockmedel, låtit sig ryckas med liksom i en hvirfvel af beundran.

Det skulle vara omöjligt att ingå i enskildheter rörande ett arbete af denna betydenhet eller att kunna framhålla alla dess skönheter — man skulle då nödgas att citera dem alla. Anmärkas kan dock att de nummer, hvilka mest

tycktes slå an på premièrepubliken, voro: i första akten introduktionen och den glänsande ensemblen för mansröster, Falstaffs monolog om »äran», beundransvärdt föredragen af Victor Maurel, den förtjusande fruntimmersqvartetten i andra tablån och finalen.

I den andra akten utgöres den musikaliska dialogen af på hvar andra följande motiv, hvilka förändra karakter utan att upphöra att vara intagande. Ett motstycke till finalen i denna akt, då Falstaff stoppas ned i den famösa korgen, torde knappast någon annan komisk opera kunna uppvisa, i fråga om oemotståndligt med sig ryckande kraft; orkestern spelar här hufvudrollen, och la Scalas 60 stråkinstrumentalister hänföra dervid åhörarne genom sitt utmärkta samspel och sin virtuositet.

Tredje aktens féeri-scener äro af en beundransvärd skönhet; inspirationen gnistrar här i hvarje fras; en präktig fuga, byggd på ett gammalt, klassiskt motiv, en fuga i tio afdelningar med alla sina entréer och modulationer, sin stretta och sin forte-final afslutar operan. Den vokala och instrumentala effekten af denna »försoningsfuga» är storartad och bildar ett värdigt slut på Giuseppe Verdis mästerverk.

* * *

Texten till »Falstaff» är, som man vet, författad af tonsättaren Arrigo Boïto, hvilken dervid fritt begagnat sig af Shaksperes »Muntra fruarna i Windsor» och »Henrik IV».

Innehållet är i korthet följande:

Vid ridåns uppgång ser man Falstaff på värdshuset Strumpebandet till sammans med två eländiga, afsigkomna stackare, Pistol och Bardolf, med hvilka han öfverlägger om sättet att skaffa penningar att betala värden med. Han skaffar sig dock penningar genom att berusa och bestjäla Caius, hvarefter han söker förmå sina hejdukar Pistol och Bardolf att gå med kärleksbref till damerna Meg och Alice.

En scenförändring framställer derefter Alices hem. Man helsar der på hvar andra, och Alice omtalar, att Falstaff har sändt henne en skriftlig kärleksförklaring. Meg visar, att hon också fått en dylik, och nu svära damerna att hämnas.

Alices man Ström har emellertid fått veta, att Falstaff älskar hans maka, och han rådslår med sina vänner, huru han skall kunna straffa Falstaff.

I andra akten är man åter hos Falstaff. Ett bud kommer in och tillbjuder honom ett möte med Alice. Samtidigt anmäles för honom herr Bäck, som erbjuder sig skaffa honom penningar. Bäck, som är den förklädde Ström, kommer in och visar högar med guld, som han beder Falstaff hjelpa honom att förstöra, och utbeder sig dessutom dennes hjelp att eröfra Alice, som är känd för sin dygdesamhet. »Jaså, är hon det», säger Falstaff och omtalar det öfverenskomna mötet. Ström uppmanar honom att gå dit och hjelpa honom att kufva den sköna.

I nästa tablå ser man, huru fyra glada damer ställa allt i ordning i Ströms hus för att mottaga Falstaff. Slutligen kommer denne. Alice mottager honom ensam, och Falstaff börjar strax sin kur. Ögonblicket efter kommer emellertid underrättelse, att den äkta mannen är hemkommen.

Ström och hans vänner komma in och söka öfver allt efter den förstuckne Falstaff, till och med i en korg med smutsiga kläder. Medan de söka i ett annat rum, skynda damerna in och öfvertala Falstaff att krypa i korgen och plocka sedan smutskläderna öfver honom. Alice kommer om en stund in och befaller två tjenare att taga korgen och kasta den i sjön. Hon springer derpå efter sin man, för att han skall se, huru Falstaff sprattlar som en fisk i vattnet.

I tredje akten luras Falstaff åter till ett möte med Alice, denna gång under ett träd i en park, der onda makter drifva sitt spel. Falstaff är förskrämd, men går ändock förklädd dit.

I sista akten uppträda damerna i fédrägter, glädjande sig öfver sin drift med Falstaff. Falstaff och Alice sjunga en duett, men hon drager sig tillbaka med uppgift att hon är rädd för féerna. Falstaff betages af ångest. Han hör féernas sång i skogens dunkel och kastar sig till jorden.

Féerna komma närmare och närmare, le och dansa kring Falstaff. Slutligen omtala de, hvilka de äro, och hand i hand begifver sig hela sällskapet till värdshuset.

* * *

Operan gick den 9 februari för första gången öfver scenen på la Scala-teatern i Milano.

Charles Darcours telegraferar om representationen nära två spalter till »Le Figaro», börjande med följande ord: »Det är en glädje att fatta pennan för att förkunna den triumflika framgång, som Verdis nya opera röntt, ty vi ha kanske aldrig bevittnat en sådan manifestation af den latinska racens snille, så på samma gång ren och förledande.»

Korrespondenten telegraferar under sjelfva föreställningen, att de bägge första akterna mottogos med en framgång utan like. Verdi framkallades fem gånger efter hvarje akt och framträdde, omgifven af de förnämsta artisterna. Anblicken af den hänförda salongen var oförgätlig. Utanför på gatan höll menniskomassan på att storma teaterns portar, och de angränsande gatorna böljade af folk. Korresponten tillägger till slut, att man efter sista aktens slut väntade kolossala ovationer.

* * *

Verdis nya opera har sedan framgångsrikt gått öfver scenen i Genua, Rom, Venedig och Triest samt nått Tyskland, der operan först uppfördes i Wien och den 1 juni skulle gifvas i Berlin.

Om uppförandet i Wien skrifver N. Freie Presses musikanmälare följande, som torde ge ett säkrare begrepp om operans värde, än hvad de öfversvallande loforden, triumferna och hyllningarne af komponisten, hvilka meddelats från Italien, ge oss anledning till. Från Wien skrifves det sålunda efter första uppförandet derstädes pingstdagen:

»Den, som af Verdis »Falstaff» väntat kraftigt uppskakande momenter, måste ha känt sig sviken. Det är icke den gamle Verdi med sin otyglade eld, orkesterns glödande kolorit och melodiernas lidelsefulla »schwung», icke en från en väldig höjd under blixt och åska nedstörtande vattenmassa, utan i stället en liten lugn sjö, omgifven af grönskande stränder med väna blommor, och på hvars böljor humorns glada ljus glittrar. Ur verket i dess helhet framgick äfven denna idylliska karakter. Om man undantager tre hänförande nummer, hvilka måste gifvas da capo, tycktes operan ej göra något djupare intryck.

Allmän var emellertid beundran för den italienske mästaren, som vid 80 års ålder skrifvit en komisk opera. Öfver hela verket ligger utgjuten en bedårande älskvärdhet, ja nästan ungdomlig naivitet. Utan att utmärka sig för några anmärkningsvärda dramatiska momenter eller glanspunkter, gifver hela verket intrycket af att vara en med lugn glädtighet och ädelt jemnmått fortlöpande musikalisk konversation. Detta gäller i synnerhet om de båda första akterna. Många longörer och reminiscenser finnas dock och visade sig tröttande. Man beundrade slutligen mer mästaren än verket. Liksom man om »Hamlet» kan säga: det är icke Shaksperes största arbete, utan Shakspere är störst i »Hamlet», så kan man äfven om »Falstaff» säga: det är icke det mest beundransvärda verk af Verdi, utan Verdi är mest beundransvärd i »Falstaff».

Saint-Saëns »Phryne» på Opéra Comique.

Det var länge sedan parisarne gått så belåtna från en teater, som de i dessa dagar göra från Opéra Comique, skrifver H. T:s korrespondent. Ändtligen ha de åter fått höra en musik som i den gamla goda tiden. Det var skratt och skämt, behag och melodi sammanfogade af en äkta gallisk mästarhand — intet själsslitande, intet öron- och nervpinande,

inga dundrande högnordiska gudar eller hysteriska konungadöttrar.

Saint-Saëns, som af alla de moderna franska kompositörerna förblifvit klassikerna och traditionen trognast, har hittills framträdt offentligt endast med arbeten af mycket allvarlig art, och man motsåg derför med ovanligt intresse denna s. k. »nyck» af mästaren. Men har han helt gifvit sin konstnärliga personlighet i »Samson et Dalila», »Benvenuto Cellini» etc., så har han dock icke gifvit ett mindre fullödigt arbete i »Phryne», en opera med det äkta, friska, lössläppta humör utan någon som helst forcering, som fordras hos den som vill roa andra.

Hela operan består af tio nummer, och libretton är mycket litet invecklad.

Vid styckets början firar man en glänsande fest för arkonten Dicephile, som vetat att ingifva sina medborgare så stor tillit och beundran, att de ännu under hans lifstid resa hans staty utanför hans hus. Han är emellertid i verkligheten en gammal gnidare, hvilken aldrig brytt sig om något annat än sig sjelf, och hvilken såsom förmyndare för sin brorson Nicias till och med söker bestjäla denne på de rikedomar, som han har att förvalta för hans räkning. Han ger honom knappt medel till de allra nödvändigaste utgifter, och efter att ha uppköpt åtskilliga af Nicias' skuldsedlar, skaffar han sig genom domstolsutslag rätt att utsända sina män för att kasta honom i fängelse.

Brorsonen beskyddas emellertid af den sköna hetären Phryne, som låter sina slafvar befria honom och genomprygla lagens män. Hon upptager tills vidare Nicias hos sig, och de tu komma till en förklaring, att de älska hvarandra. De sammansvärja sig mot farbrodern, som lockas till Phryne, hvilken utvecklar all sin förförelsekonst mot honom.

Då han lockats på kärleksrusets höjd, kommer den stora scenen med Aphrodite-statyen, som får intaga Phrynes plats, och i hvilken han tror sig se den älskade. Ur stånd att beherska sig störtar han ned på knä för henne och tillstår sin kärlek, just som Nicias och tjenstefolket rusar in, till hans stora blygsel. För att de skola tiga och icke omtala för stadens borgare hur stark deras arkonts dygd är, måste han lofva Nicias icke blott friheten utan också förmögenheten till baka.

Publikens entusiasm steg oupphörligt under föreställningen, Dicephiles' lustiga kupletter med fagottackompagnement väckte formligt jubel, minst hälften af musiknumren begärdes och gafs da capo, och aldrig förr har fröken Sibyl Sanderson firat en större triumf än som Phryne. Instrumentationen var helt igenom munter och originell, orkester och kör spelade och sjöng med ett intresse och en precision, som man sällan får höra.

(D. N.)

Utställningsmusik i Chicago.

Utställningens musikkomité uppvisar för de kommande musikfesterna åtskilliga berömda och kända namn, deribland Saint-Saëns, Mackenzie, Asger Hamerich, och planen för musiktillställningarna är naturligtvis storartad. Först och främst tänker man att genom den af 40 amerikanska musik- och sångföreningar bildade »festmusikföreningen» under tre veckor bringa följande verk till utförande: »Utrecht-Te Deum» af Händel; »Paulus» af Mendelssohn; »Ein' feste Burg» af Bach; urval ur »Lohengrin» och »Mästersångarne», ur Händels »Judas Makkabeus» samt ur Berlioz' »Requiem»; Bachs »Himmelsfärd»-kantat; Händels »Israël i Egypten»; Mendelssons »Elias»; »Hallelujah», kantat af A. Becker; »Moses» af Rubinstein. Manskörer skola medverka i »Oedipus tyrannus» af J. K. Paine och i »Kolumbus» kantat af Dudley Buck; dessutom skola utföras: Beethovens 9:de symfoni, Mozarts »Requiem», Brahms »Tyskt requiem», Verdis »Manzoni-requiem», Gounods »Rédemption», Mackenzies »Rose af Sharon», Sullivans »Golden Legend» och flere verk af Saint Saëns, Massenet, Tschaikowsky och andra moderna tonsättare.

Mycket väntar man sig af följande föreningar: Bostons symfonisällskap, Brooklyns »Arion»-sällskap, Newyorks »sångförening» och symfoniorkester under ledning af Walter Damrosch, likasom man äfven väntat uppträdande af skandinaviska musikföreningar. Dessutom komma åtskilliga kvinliga musikföreningar att låta höra sig här, och talrika kammarmusik-konserter förestå äfvenledes.

Såsom orgelvirtuoser komma att låta höra sig: Alexander Guilmant från Paris, Capocci från Rom, Best från Liverpool, Warren från Newyork, Whitney och Whiting från Boston.

Hvad konsertlokalerna beträffar, så innehåller »Tonhallen» 100 sittplatser och talrika ståplatser, »Festhallen» 2,500 sitt- och ståplatser samt estrad för 6,500 sångare. 175,000 dollars äro anslagna till en orkester om 120 medlemmar. Medaljer komma att utdelas till de föreningar, som företrädesvis utmärka sig.

Från scenen och konsertsalen.

Dramatiska teatern. Juni 7—9. *Den förlorade sonen* (L'enfant prodigue), mimisk komedi i 3 akter af Michel Carré Jun.; musik af André Wormser.

Denna pantomim vann genom godt utförande och en tilltalande musik, som troget sluter sig till handlingen, ganska mycket bifall vid första uppförandet. Herr Emil Linden kommer att med denna pantomim göra en rond i Sverige denna sommar. Personalen i pantomimen utgöres af fru Linden och en fröken Jörgensen från Köpenhamn, fru Clara Gardt och hr Gründer. Kapellmästare B. Halldén och hr J. Lang (pianist) sköta, som vi förut nämndt, styckets musikaliska del.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan. Om senast gångna spelår och planerna för det kommande kan lemnas följande redogörelse:

Vid årets början funnos endast fyra sångerskor -- fruarna Brag och Strandberg samt fröknarna Karlsohn och Wolf — hvilka kunde med visshet påräknas. Med undantag af herr Lemon hade den afgående direktionen ej träffat definitift aftal med någon solist, och endast en roll var före säsongens början utdelad (prinsessans i »Skrifvarkungen», till fröken Wolter). Då samtidigt fruarna Östberg och Edling afgingo, blef det naturligtvis en svår sak att hålla den gamla repertoaren uppe. Ännu svårare blef det att bilda en ny, och då man här i landet icke eger vare sig någon elevskola för Operan eller några mindre operascener, hvarifrån rekrytering kunnat ega rum, har det varit nödvändigt att under det gångna året hålla repertoaren uppe medelst tillfälliga gästspel och debuter.

Till nästa år ha de nu befintliga krafterna blifvit förstärkta genom åtskilliga nya engagementer, hvarigenom en tillfredställande repertoar, bör kunna åstadkommas. Nyengagerade äro fru Sterky, fröknarna Frödin, Hallgren och Hulting samt herrarne Bratbost, Vallenius och Söderman, hvarjemte underhandlingar pågå med fru Jungstedt-Linden. Under nästa spelår äro följande nyheter tillämnade: »Bastien och Bastienne» af Mozart, »Pajazzon» af Leoncavallo, »Jolantha» af Tschaikowsky, »Hexan» af Enna, »Giralda» af Adam och längre fram under säsongen »Orfeus» af Gluck, »Valkyrian» af Wagner och »Phryne» af Saint-Saëns, hvarjemte repriser komma att gifvas af »Stradella» (med herr Ödmann i titelrollen), »Hälften hvar», »Don Pasquale», »Villars dragoner m. fl.

Under det gångna spelåret ha 199 föreställningar egt rum, om man inräknar 4 symfonikonserter, 2 Wagnerkonserter och en konsert med biträde af Filharmoniska sällskapet. Dessutom ha gifvits 6 föreställningar af herr von der Osten med sällskap, 3 af direktör Aug. Lindberg och 2 af grefvinnan Taube, född Nerman, arrangerade för de nödlidande i Norrland, hvarjemte

herr Hillberg anordnat en föreställning för k. teatrarnes pensionskassa. Recetter hafva utgått, två till Kgl. hofkapellets pensionskassa, en till Kgl. teatrarnes pensionskassa och en till f. d. Mindre teaterns pensionsfond.

Trettiosju operor hafva gifvits under spelåret, af hvilka »Fra Diavolo», »Profeten» och »Lohengrin» lemnat det bästa ekonomiska resultatet.

Repetitionerna för nästa spelår taga sin början den 15 nästinstundande augusti.

Kgl. musikkonservatoriet. Vårterminen afslöts den 31 maj. Följande examina hafva aflagts:

Organistexamen af Theodor Gerdtsson, Maria Johanson, Emil Lindvall, Abel Nordwall, Gerda Sandberg och Theodor Tufvesson.

Kyrkosångare-examen af ofvan nämnde Gerdtsson och Lindvall samt Carl Johan Björling [1]), Oskar Helander [2]), Sven Holmberg [2]), Anna Lignell [2]), Anna Lindgren [2]), Elof Lindvall [3]) och Carl Åsell [2]).

Examen för behörighet till musikläraretjenst vid allmänt läroverk af förut nämnda Björling, Helander, Lignell, Lindgrén samt Elin Lagercrantz, Thyra Lundberger och Anna Rudberg.

Examen för behörighet till musikdirektörstjenst vid militärkår af Robert Arnoldson, Adolf Hyltén, Olof Lidner, Wilhelm Nordström och Anton Widergren.

Specialbetyg i pianostämning erhöllo Erik Andersson [3]), och förut nämnde Åsell.

Bergs jeton (för elever i orgelklassen) tilldelades Maria Johanson och Theodor Tufvesson.

Konservatoriets jeton tillerkändes afgående eleverna Alfhild Larsson och Anna Rudberg.

Stipendier och gratifikationer till belopp af kr. 1,402: 50 tilldelades 25 elever.

Höstterminen börjar den 1 september.

Fröken Sigrid Wolf afreste den 31 dennes till Chicago via Kristiania, der hon kommer att göra ett kort uppehåll före utresan.

Sällskapet för svenska qvartettsångens befrämjande inbjuder äfven detta år svenska tonsättare till täflan om pris för flerstämmiga kompositioner för mansröster, skrifna till svensk text efter den täflandes eget val och utan ackompagnement. Täflingspriserna äro 150, 100 och 50 kr., och såsom prisdomare fungera förra statsrådet Gunnar Wennerberg, Musikaliska akademiens sekreterare V. Svedbom samt direktör Erik Åkerberg. Kompositionerna skola före den 1 december i år insändas till Gehrman & komp:s musikhandel.

[1]) Har förut aflagt organist- och direktörsexamina.
[2]) Har förut aflagt organistexamen.
[3]) Icke elev vid konservatorium.

Operaqvartetten, bestående af hrr Max Strandberg, Bröderman, Helmer Strömberg, R. Strandberg (en son till Posttidningens redaktör) och G. Lindström (från hofkapellet) började i lördags afton konsertera i Trädgårdsföreningens konsertsalong i Göteborg. Qvartetten klingade, skrifves till Dagens Nyheter, synnerligen väl och måste på den talrika publikens begäran gifva åtskilliga nummer da capo och extra.

Siri Lind är det »nom d'artiste» hvarunder en ung svensk sångerska, fröken Gertrud Sparrman, som räknar slägt med Jenny Lind, uppträdt och gjort lycka i Paris. Tidningarne Le Gaulois och Le Matin loforda hennes sång, och i den förra skrifves derom bland annat:

Fröken Siri Lind, den unga svenska sångerskan, väckte å en soaré hos madame Maxwell Hedde stor sensation med sin vackra röst och sitt fulländade föredrag.

Svensk militärmusik i Tyskland. Kronobergs regementes musikkår, som står under direktör Åströms ledning, uppträder för närvarande i Belle-allianceträdgården i Berlin och skördar stormande bifall. Särskildt lofordas solisternas konstnärliga behandling af sina instrument och det helas precision.

Fröken Marie Louise Juel gör under konstnärsnamnet Lila Juel stor lycka i Amerika och de talrika engelsk amerikanska tidningarne öfverensstämma alla i den åsigten, att den unga svenska sångerskan är en värdig elev af mad. Artôt, liksom hon ju äfven hedrar härvarande konservatorium, hvarifrån hon utgått. Vi anföra hvad som yttras i den i Newyork utkommande stora facktidningen »The musical Courier» (ej mindre än 48 sidor i stort format):

»Fröken Juel, som uppträdt med Mendelssohn-qvintetten i flera amerikanska stater är i besittning af en hänförande metod, hennes stämma är underbart klar och hennes apparition är mycket intagande, hvarjemte hon eger betydande språkkunskaper och är en musikaliskt bildad sångerska, hvilket allt gör att publiken med nöje hör henne.»

Svensk sångare i utlandet. Vid en konsert å Trocadéro, gifven till förmån för elsass-lothringare i Frankrike och vid hvilken en del framstående artister från olika teatrar medverkade, uppträdde äfven hr Carl Fürstenberg från Göteborg, hvilken studerar under Delle Sedie i Paris, och väckte, enligt le Matin, synnerlig uppmärksamhet för sin tenorröst samt vann bifall för utförande af bravurarian i Delibes »Jean de Nivelle».

Fröbergska sällskapet, som denna vinter länge uppehållit sig i Bergen, har senast haft ett framgångsrikt gästspel på Trondhjems teater, der programmet senast upptog »Lyckobarnet», hvari synnerligast fröken Grönberg och Lund samt hr Ringvall vunno rikt bifall. Sällskapet reste vidare till Östersund och Sundsvall, der denna sejour afslutas.

Sommarkonserter i det fria. Den bekanta Ungerska gossorkestern konserterar i år äfven i Strömparterren och om middagarne i Berns' kafé, der dir. Meissner som vanligt leder aftonkonserterna. I Blanchs kafé kommer, sedan dir. Hj. Meissner den 6 dennes slutade konsertera, ett ungerskt kapell under Horváth Josef att låta höra sig. Hasselbacken har sin vanliga gardesmusik att bjuda på.

London. Leoncavallos »Pagliacci» (Pajazzon) rönte vid första uppförandet på Coventgardenteatern af sir Aug. Harris italienska operasällskap stor framgång. Mad. Melba innehade Neddas rol.

Vid sista konserten af *Wind instrument chamber Music Society* gafs en Septett för piano, stråk- och blåsinstrument af Fritz Steinbach (i Meiningen), en »Aubade» af Lalo för stråk- och blåsinstrument och Nonett af Onslow (op. 77) för samma instrument.

Hanns Richter, den bekante förste kapellmästaren vid Wiens hofopera, har nu definitivt antagit anbuden från Chicago och Boston. Enligt det kontrakt, han nu undertecknat, komma hans årliga inkomster att uppgå till 150,000 kr. årligen.

Anton Rubinstein, som tänkt tillbringa sommaren i Ryssland har med anledning af sin sons sjukdom lemnat Petersburg och rest till Italien. Derifrån reser han till Tyskland, der han säges komma att slå sig ned för längre tid.

Till våra prenumeranter.

I Svensk Musiktidnings utgifvande inträder nu, såsom vanligt, och i likhet med flera utländska musiktidningar, ett uppehåll i sommar, under "den döda säsongen", då det högre musiklifvet å scenen och i konsertsalongen ligger nere. Från och med 1 september fortsättes tidningen såsom förut med två nummer i månaden.

Redaktionen.

OBS! God och billig musik!

Svensk Musiktidnings

Musik-Album

VI—1892,

Pris 1 krona.

Innehåll för piano: ***Dahl, Adr.:*** *Valse noble;* ***Enderberg, Aug.:*** *Improvisation;* ***Myrberg, A. M.:*** *På skridskobanan;* ***Sjögren, Emil:*** *Preludium;* ***Wejdling, Henning R.:*** *Klara-Menuett;* ***Åkerberg, Erik:*** *Saknad;* för sång: ***Norman, Ludv.:*** *Ånger,* en liten visa.

J. G. MALMSJÖ,

Piano-Fabrik,

Göteborg,

etablerad 1843,

rekommenderar sina välkända tillverkningar af

FLYGLAR och PIANINOS,

prisbelönta med

Första priset

vid utställningarna i

STOCKHOLM	1851	WENERSBORG	1872
GÖTEBORG	1860	WIEN	1873
KARLSTAD	1862	RUGBY, ENGLAND	1873
LONDON	1862	UDDEVALLA	1874
MALMÖ	1865	PHILADELPHIA	1876
STOCKHOLM	1866	BORÅS	1880
PARIS	1867	MALMÖ	1881
GÖTEBORG	1871	ÖREBRO	1883
KÖPENHAMN	1872	KÖPENHAMN	1888

samt senast å **Industriutställningen i Göteborg 1891** med

Guldmedalj

och **Handtverks- och Industriföreningens**

Hederspris.

OBS.! Den **enda** svenska pianofabrik, som vid täflan **alltid** erhållit **högsta** priset. OBS.!

Talrika vitsord från framstående konstnärer föreligga.

Garanti lämnas i minst **fem år** för instrumentets **hållbarhet** och **varaktighet**.

Säljas på **bekväma afbetalningsvilkor.** Gamla instrument tagas i utbyte.

Svensk Musiktidning,

Nordiskt Musikblad, 13 årg. 1893, utgifves efter samma plan som förut, med **populärt,** omvexlande innehåll, försedd med **porträtter** och **musikbilagor** (omkring 14 sidor, god och lätt utförbar piano- och sångmusik). Tidningen utkommer 2 gånger i månaden omkring den 1:sta och 15:de (utom juli—augusti). Pris **5** kronor pr år. Musikbilagan endast för helårsprenumeranter. Lösnummer 25 öre. Prenumeration sker å tidningens expedition, **Olofsgatan 1** (Hötorget 6) 1 tr. upp öfver gården (derifrån tidningen hemsändes), i musik- och bokhandeln samt å hufvudstadens större tidningskontor; för **landsorten** expedieras tidningen fortast **genom postprenumeration.**

Tidningens *annonspris* är mycket *billigt*: endast 10 öre petitrad för inländsk annons. Rabatt vid förnyelse.

Obs! Nr 1—9 innehåller poträtter (med biografier) af *Is. Dannström, Dagmar Sterky, Mary Olson, Alfred Reisenauer, August Enna, Wendela Sörensen, Moriz Rosenthal, Adalbert v. Goldschmidt, R. Leoncavallo.* — Musikbilagan innehåller, för piano: Emil Sjögren: *Fantasistycke,* Tor Aulin: *Monogram,* Woldemar Sacks: *Idyll,* August Enna: ur »*Hexan*», 2:dra aktens början; för en röst med piano: Ivar Hallström: »*Ich bin jung*» (»*Jag är ung*»).

OBS! *Tidningen lämpar sig för* ***hvarje musikaliskt hem,*** *der musikaliskt vetande värderas; en musiktidning, som innehåller biografier, instruktiva artiklar, samlade notiser om musikverldens tilldragelser etc, är särskildt af* ***vigt*** *för* ***ungdomens musikbildning*** *och erbjuder sådan säkrare och noggrannare, än hvad andra tidningar kunna meddela, hvilka ej så regelbundet läsas och ej heller förvaras.*

Musikvänner! Försummen derför icke att **prenumerera å Svensk Musiktidning!**

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

16 Regeringsgatan 16

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för Instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepot** för **Blüthners** verldsberömda Flyglar, samt **Rönischs & Steinweg Nachfolgers** utmärkta Pianinos.

Teater- och musikvänner!

Nästan i hvartenda nr har veckotidningen **Hvad nytt från Stockholm?** något pikant meddelande om teater och musik — biografier, karakteristiker, notiser eller anekdoter. De begge uppseendeväckande artiklarne om Olle och Lasse Westerdahl t. ex., hvilka i fjol reproducerades i Musiktidningen, voro hemtade ur **Hvad nytt från Stockholm?** Under året har der meddelats en fortlöpande serie af praktfulla anekdoter om den originele gamle kontrabasisten Schuster, som nyligen för alltid nedlagt sin stråke.

Teater- och musikvänner! Försummen derför icke att skaffa er **Hvad nytt från Stockholm?** Den finnes öfverallt i hufvudstaden, i tidningskontor och hos kolportörer. Lösnummer 10 öre.

Skandinaviska Orgelfabrikens

Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten *enhälligt* vitsordade för att vara de **bästa** i norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.

Kontor och utställning i Stockholm:

Mästersamuelsgatan 24.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å ***2 kronor*** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan 54.

Innehåll: Lydia Molander, född Wessler (med porträtt). — Från Rossini till Mascagni (slut). — Från Musikaliska akademiens högtidsdag, ur sekreterarens tioårsberättelse. — Verdis komiska opera »Falstaff». — Saint-Saëns »Phryne» på Opéra Comique. — Utställningsmusik i Chicago. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Till våra prenumeranter. — Annonser.

Stockholm, tryckt i Bergs Boktryckeri, 1893.